

res Anstrengelser der; men inde i Landet var der Græs og Hornbælg, som ikke eksisterer nu. Der var en ganske overordentlig stærk Udvikling af Kvægdrift deroppe, som naturligvis ikke kunde gaa for sig uden i Bunden af Fjordene, hvor der var en ganske anden Natur. — Det er den ene Indvending, og til den siger jeg altsaa, at den Graahste Rejse har aldeles ikke kunnet bidrage til den mindste Oplysning om de norske Kolonisationsforsøg. Han kom ikke ind i nogen eneste Fjord med Undtagelse af een, og den var saa syblig, at der ikke var nogen Grund til der at vente noget Spor af Normænd. Den anden Indvending har mere at betyde. Det er nemlig en bekjendt Sag for dem, der nærmere have beskæftiget sig med disse Forhold, at de Lærde have, hvad der jo er meget findrigt, udviklet den Theori, at Østerbygden laa paa den vestlige Side, at baade Øster- og Vesterbygden laa paa den vestlige Side, at det var en ren Illusion, naar man gjennem Arhundreder bestandigt have søgt ind til Østkysten for at finde Østerbygden, men at det var nebe ved Julianehaabs Distrikt, at man maatte søge den gamle Østerbygd. Denne Theori — hvis Vigtighed senere er bleven fuldstændigt eftervist paa en, som det forekommer mig, aldeles tilfredsstillende Maade — er bleven nærmere udviklet af Wormskjold, der endog saa, som han tror, har været istand til efter de Gamles Beretninger at kunne paavise, hvor de forskjellige Steder skulle have ligget, inklusive Gardar, som han har lagt om paa Vestkysten. Jeg tror nu ikke, at denne Theori kan staa sin Prøve. Jeg skal tilføje endnu Et, og her henvender jeg mig ganske særlig til den høitærede Indenrigsminister. Der staaar paa Indenrigsministerens Budget et Beløb af 10,000 Kr. til at foretage geologiske Undersøgelser i Grønland. Jeg skal villig indrømme, at det er overmaade prisfælt, og at det endog saa er en overmaade sjen Anvendelse af et forholdsvis ganske ubetydeligt Beløb; men hvormegen Respekt jeg end har for, at man søger efter Midler til at fremme Produktionen af Spæk, Tran, Artyolith og andet Lignende, er der dog Noget, jeg synes, man endnu mere skulde søge efter, det er efter de Stumper af vor gamle, jeg kunde næsten sige Nationalare, som ligge begravede deroppe. Alle de Lærde, der have beskæftiget sig med Spørgsmaalet og udviklet Theorien om, at det gamle Garde laa paa Vesterbygden, have været enige om at anwise et ganske bestemt Sted, hvor Garde laa, og dette Sted ligger ganske nær ved en af vore Kolonier, det ligger kun saa Mile fra Julianehaab. Der finder man i en dyb Bugt nogle meget mærkværdige Ruiner og Brudstykker; det er Garde. Vil man nu tro det? Maa man ikke søle en Skamrødmø, forsaavidt man virkelig har faaet Dinene op for, hvad der her tales om, naar man hører, at der er aldrig foretaget nogen alvorlig Undersøgelse af Stedet? Det er kun en flygtig Bestuen og Krad-

sen i Jorden, der her har fundet Sted, men der er aldrig foretaget nogen virkelig geologisk Undersøgelse af det gamle Garde. Vi kjende den gamle Bispeværk, der i Arhundreder har siddet paa Garde Bispestol. Vi kjende Navnene paa dem, der maa ligge Rigtene over dem, Grønlanderne kunne ikke have spist dem, det maa være let at finde dem. Hvis nu Garde er der — jeg tror ikke, at der er Spor af Garde — saa vilde et Par Tusinde Kroner, anvendte paa en geologisk Undersøgelse der, bringe et Udbytte som intet andet Sted. Jeg skulde derfor meget ønske, at man paa en kommende Finantslov kunde faae at se, at Indenrigsministeren havde fundet sig bevæget til at foreslaa et Par Tusinde Kroner anvendte paa denne nationale Sag. Sa, mine Herre, jeg formaar desto værre ikke at bibringe Dem den Jølelse, jeg selv har af, at der her er Noget, som vi ere forpligtede til at gjøre. Der er kun Et, der mangler. Da den engelske Hvalfanger Scoresby i Atten Hundrede og nogle og Lyve for at fylde sit Skib med Hvalfiskespæk gjorde et Forsøg paa at trænge igennem Isstrømmen, naturligvis paa en høiere nordlig Brede, saa fandt han, at det var meget let at komme frem der. Han kom indenfor Isen og fylde i utrolig kort Tid der sit Skib. Han siger i sin Beretning, at han her indenfor fandt et fuldkomment frit Farvand, Han siger: Havde jeg ikke haft andre Ting at varetage, navnlig hurtigst muligt at komme ud igjen med Skibet, saa havde det været mig en let Sag i Løbet af et Par Uger at fare langs ned ad Kysten og undersøge alle de Steber, hvor de gamle Nordboere tidligere have boet. Det er ikke mere end et Par Ar siden, at en tydsk Expedition, som havde sin Opmærksomhed henvendt paa Nordpolen, ogsaa gik ind og undersøgte nogle lykkeligtvis langt nordligere liggende Fjorde. Det manglede blot, at medens vi forholde os ganske rolige, skulde en Fremmed, en Sportsman, maaste en engelsk Lord, paatage sig at løse Opgaven, og at vi saa skulde staa med Jølelsen af, hvad vi havde forjæmt.

Marineministeren (Ravn): Jeg vil først tillade mig at henvende et Par Ord til det ærede første kongevalgte Medlem (Andre) i Anledning af den Opfordring, han rettede til Marineministeren om at foretage Noget for en Opmaaling af Grønlands Østkyst. Det vil naturligvis ikke afhænge alene af mig, om noget Saadant kan komme istand, idet et saadant Foretagende vil, som det ærede Medlem bemærkede, være temmelig bekosteligt, skjøndt dog maaste ikke i nogen overordentlig høi Grad, og ogsaa temmelig vanskeligt at udføre. Jeg skal dog sige, at jeg i høi Grad sympathiserer med Tanken om et saadant Foretagende. Jeg vil tro, at en Expedition sendt til de nordlige Hav, vilde, foruden at give et Udbytte i geografisk Henseende, ogsaa i flere Hens-